

Verhalen uit

Wisselweg Woud

VICKY COWIE

Met illustraties van Charlie Mackesy
Vertaald door Arthur Japin

PLOEGSMA

Het was najaar, een prachtige dag.
Door de herfstblaadjes ging amper een zucht,
maar je voelde: opwinding hing in de lucht.
Vijf kleine kinderen stonden klaar op een rij,
hun gezichtjes in de avondzon goudstralend blij.

Beth en Grace verzonnen een liedje, heel grappig en gek,
Sam en Jake lachten om John, want die trok een bek.
Ze kregen het van opwinding warm en koud,
want vandaag kwam hun oma naar Wisselweg Woud!

Ze hoorden haar oude auto van veraf al kraken en knallen,
oma stapte uit en omhelsde hen allen.

De zon zonk achter oeroude eiken en het werd nacht.
Een donkere wolkendeken bedekte alles, veilig en zacht.

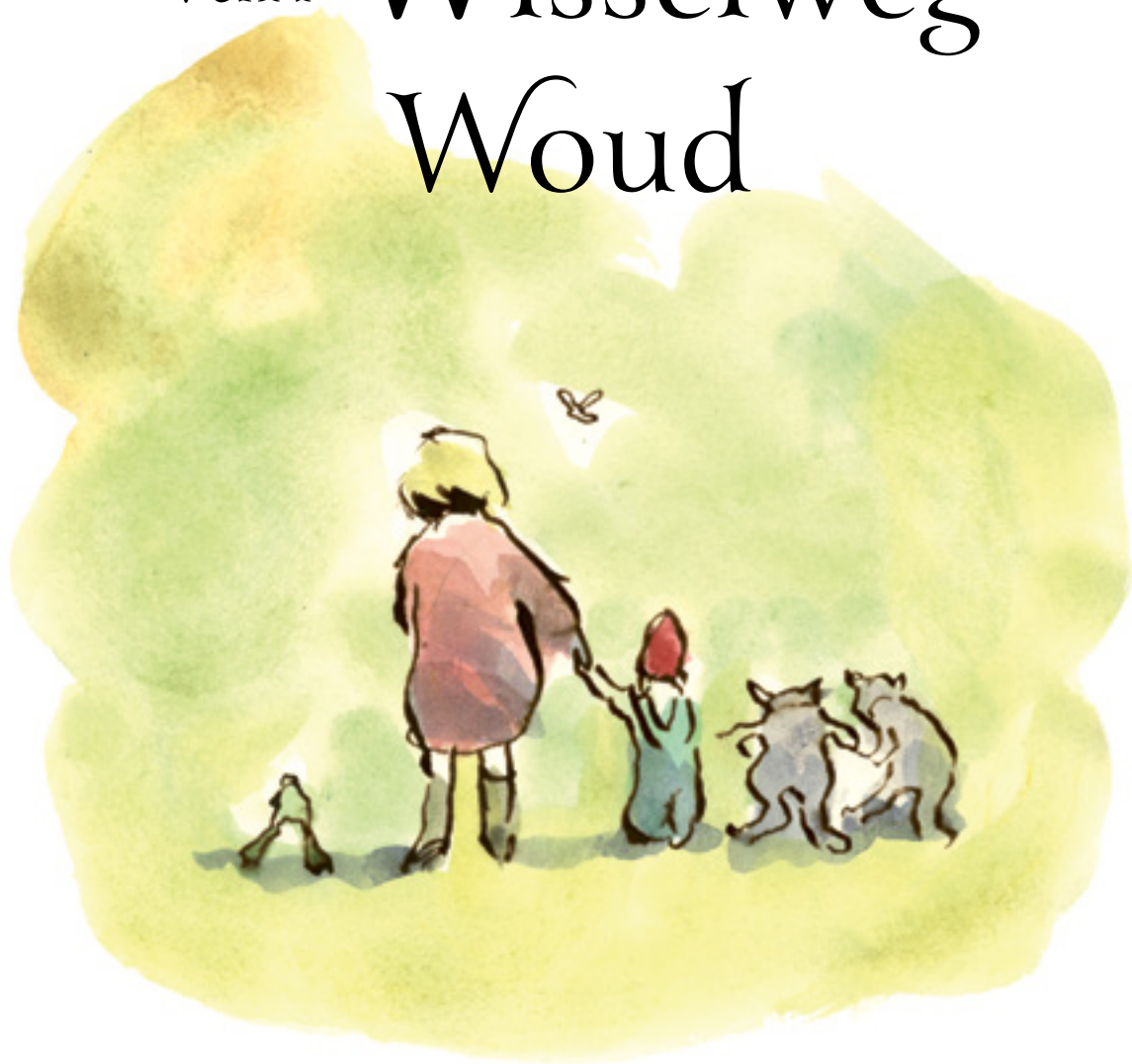

Doodmoe kroop Beth onder de lakens en vroeg al gapend:
‘Ach toe, vertel een verhaaltje voordat we gaan slapen.’

‘Vooruit dan,’ lachte oma, ‘omdat je er zoveel van houdt,
zal ik jou eens vertellen over Wisselweg Woud.’

De magie van Wisselweg Woud

Er was eens een meisje,
blond haar, net als jij.
Had haar moeder veel klusjes,
dan sprong zij graag bij.

Zat haar werk erop,
alle klusjes gedaan,
dan trok zij haar rode jasje en laarzen snel aan.
Ze riep dan naar boven, zo hard als ze kon: 'Het is niet koud,
dus ik ga op weg naar Wisselweg Woud.'

Die dag huppelde ze vrolijk de tuin uit,
en merkte opeens, nog heel dicht bij huis,
dat ze vanuit een laag struikje werd aangestaard
door een kabouter, met puntmuts en baard.

Het meisje ging zitten om onderzoek te doen,
en zag: zijn muts was felrood, zijn tuinbroekje groen.